

zovka vzdigovana od stričeve roke — pa ne na spričevalo, saj to je nedolžno — nekam drugam pada. Vem, da veste, kam, zato ne bom še posebej poudarjal.

Tako nestanoviten je svet v svoji sodbi o spričevalih.

Tisti, ki so prej molčali, dočim so drugi zabavljali o spričevalih, so zdaj v največjem veselju. To je vpitje po ulicah in razgrajanje in vrišč! In ko pridejo domov, so gotovo pohvaljeni, in mati iščejo vedno kake prilike, da bi obdarovali svojega sinčka, ki se pridno uči. In kdaj je najlepša priložnost, kakor ravno o pustu? Sedaj vržejo kaj črez ponev, da pogostijo svojega ljubljence s „špehovko“, potico in bogve še s kakšnimi dobrotami. Toda ne bom vam vsega opisoval, saj se vam gotovo že zdaj cedé slin po orehovih, medenih, rožičevih in rozinovih poticah!

Želim vam le, da bi prinesli domov prav dobra spričevala. Same enojke — prav malo dvojek, a prav nobene petke.

Selko.

Na saneh.

Padaj, padaj sneg droban
In pokrij goro in plan,
Z belim prtom vse zagrni,
Nam veselje zimsko vrni!

S sankami na hrib visok,
S sankami spet v dol globok,
Križajo gazi se gladke,
Ej, navzdol so pol prekratke!

Padel sneg je na zemljo,
Ej, lepo, ej, prekrasno!
Vsolnčnih žarkih vse se bliska,
Po poljani sreča vriska.

Peljal bi se na saneh,
Radost in veseli smeh!
Po vsej zemljici prostrani,
Po dolini in po plani!

Ali, ali — ha-ha-ha,
Še predolga gaz je ta:
Raz sani si se obrnil,
Proti domu jo obrnil.

Tatjan.

